

[Stein.]

slutning af Rigsdagens Finansudvalg, men ogsaa paa længere Sigt, naar Rigsdagen maatte være hjemsendt, til at træffe Afgørelse med Tilslutning af et Finansudvalg eller Medlemmer af et Finansudvalg, som paa det Tidspunkt ikke eksisterer. Det anser vi for et urigtigt Forhold. Der er givet Udtryk for det fra mit Partis Side i det andet høje Ting, og man har der stillet Forslag om at slutte den paagældende Passus om, at saafremt Rigsdagen maatte være hjemsendt, skal det være de senest valgte Finansudvalg — det vil altsaa sige Finansudvalgsmedlemmer —, som skal træffe Afgørelse i Sagen. En saadan Bemyndigelse kan vi ikke tiltræde, og selv om vi i øvrigt har al mulig Sympati for Forslaget, kan jeg altsaa, som det foreligger — idet jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister heller ikke i dette høje Ting vil foretage en Ændring paa dette Punkt —, ikke anbefale mine Partifæller at stemme for det.

Gunnar Fog-Petersen: Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale, at Ministeren faar den Bemyndigelse, som han søger gennem det foreliggende Lovforslag. Jeg kan indrømme den ærede sidste Taler, at den Bestemmelse, som vi i øvrigt ikke for første Gang staar over for, hvorefter de senest valgte Finansudvalg — altsaa de af Partiernes udpegede Personer —, som jo eksisterer uforandret baade for Partiernes og Personernes Vedkommende, selv om Rigsdagen er hjemsendt, skal give Ministeren Bemyndigelse, saafremt Rigsdagen ikke er inde, ikke er korrekt, men den er praktisk, og ud fra den Betragtning vil jeg anbefale, at man følger denne Vej. Det var dog maaske en Opgave for den siddende Forfatningskommission at tænke paa, om der ikke i Grundloven burde være en Bestemmelse, der anviste, hvorledes man havde at forholde sig i saadanne Tilfælde. Det er jo ikke alene Finansudvalgene, der kan blive Tale om; saa vidt jeg husker, har der ogsaa været Tale om andre Udvalg. Der var ikke noget i Vejen for, at det fik en Form, som var fuldt korrekt foruden at være praktisk. Jeg indrømmer, at vi kan ikke undvære Formerne. Uden Former er der ingenting, der kan ytre sig, end ikke Aand, men man skal heller ikke hænge sig i Formerne. Naar der ikke er noget reelt i en saadan Indvending, forekommer det mig, at det praktiske Hensyn bør være det afgørende, og ud fra den Betragtning kan jeg anbefale Lovforslaget, som det foreligger.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Jeg takker for den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet.

Jeg skal kun knytte enkelte Bemærkninger til de Udtalelser, som det ærede Medlem, der talte paa de Konservatives Vegne (Stein), fremsatte. Det ærede Medlem gjorde to Indvendinger af formel Karakter. Den ene gik ud paa, at det i det hele taget skulde være overflødigt for mig at søge Bemyndigelse til Konvertering af disse Laan, idet han mente, at den fornødne Bemyndigelse fandtes i Loven af 1926. Jeg kan selvfølgelig kun være glad for, at det ærede Medlem mener, at jeg har denne Myndighed og ikke behøver at gaa til Rigsdagen om Sagen, men jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret. I hvert Fald er der rejst Tvivl derom, og det er derfor klart, at en saadan Tvivl maa fjernes, da det drejer sig om Forhandlinger med eventuelle udenlandske Laanekonsortier. Jeg skal ikke komme meget ind paa det, der kan anføres som Argumenter for, at der foreligger en saadan Tvivl. Jeg skal blot nævne et enkelt Punkt: at den Bemyndigelse, der er givet Statsboligfonden, gælder Udstedelse af 5 pCt.s Obligationer. Da nu en Nyemission med Konvertering for Øje ikke vil komme til at angaa 5 pCt.s Obligationer, kan der alene derigennem rejses en Tvivl. Jeg vil ikke modsige det ærede Medlem, hvis han siger, at det er en formalistisk Betragtning, men Tvivlen eksisterer altsaa, og Tvivlen er der givet Udtryk for over for mig. Derfor mener jeg ikke, jeg har andet at gøre end at gaa til Rigsdagen, for at denne Tvivl kan fjernes.

Dernæst fremsatte det ærede Medlem den Tanke, at hvis en saadan Bemyndigelse skulde gives, skulde den egentlig søges af Finansministeren og ikke af Indenrigsministeren. Nu kan det i og for sig være et underordnet Spørgsmaal, men ogsaa dette maa jeg bestride. Statsboligfonden sorterer under Indenrigsministeren, og Forholdet er da ogsaa dette, at alle Foranstaltninger, der er foretaget til de tidligere Laans Optagelse, er gennemført af Indenrigsministeriet. Det, der har foreligget af Samarbejde mellem Indenrigsministeriet og Finansministeriet, sigter paa en Bemyndigelse, som Finansministeren paa Statskassens Vegne skal give med Hensyn til Statsgarantien. Jeg maa derfor mene, at Fremgangsmaaden her er i enhver Henseende korrekt, og navnlig at det, saaledes som alt foreligger, er nødvendigt, at jeg søger Bemyndigelsen, hvad jeg har gjort Rede for i Folketingets Finansudvalg.